ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΝΟ ΝΤΟΛΕΤΤΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Τί πλῆξις, Θεέ μου, στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων»!...

Ὁ ροδοκόκκινος καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ τράβηξε πάλι κοντά του τὸ μικρὸ τραπεζάκι τοῦ παιγνιδιοῦ.

— Παίζοιμε ἕνα μπριτζ· ρώτησε τὸν Ἄγγλο δόκτορα Πέρκινς.

— Γιές, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἂς παίξουμε, μιὰ καὶ δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε τίποτα καλύτερο...

Ὁ δόκτωρ Πέρκινς ἀναστέναξε κι' αὐτός, δίχως νὰ τὸ θέλη. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε «σπλήν»... Ἔξω ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα, τρεῖς ἡμέρες τώρα, λυσσομανοῦσε ἡ χιονοθύελλα καὶ κρατοῦσε φυλακισμένους τοὺς τελευταίους ἐνοίκους τοῦ ξενοδοχείου. Εἶχαν τελειώσει πειὰ οἱ ἀγῶνες τῶν χειμερινῶν σπόρ. Εἶχε φύγει πειὰ ὅλος ὁ καλὸς κόσμος. Καὶ μόνο αὐτοί, μόνο αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἀπόμεναν σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ «Παλάς» ποὺ ἦταν χαμένο στοὺς πρόποδας τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Οἱ τελευταῖοι ἔνοικοι ἦσαν τέσσερες: ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας, ὁ Ἄγγλος δόκτωρ, ἕνας δικηγόρος ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' ἕνας ἐμπορευόμενος ἀπὸ τὴ Λυών. Κι' οἱ τέσσερες δὲ εἶχαν μαζύ τους τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κόρες τους. Ἡ γυναῖκες μάλιστα στεναχωριόντουσαν περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄνδρες. Εἶχαν ἐξαντλήσει πειὰ ὅλες τὶς φλυαρίες τους, ὅλα τὰ κουτσομπολιά τους καὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ, παρὰ νὰ παρατηνοῦνται γιὰ τὶς μονότονες ἡμέρες τους...

Ὁ ξενοδόχος ἔβλεπε τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε καὶ πάσχιζε νὰ σώση τὴν κατάσταση, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγουν κ' αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι του πελάτες. Εἶχε διατάξει νὰ μένη ἀνοιχτὸ τὸ καλοριφὲρ ὅλη τὴ νύχτα, δίχως καμμιὰ οἰκονομία!... Εἶχε προσθέσει κι' ἕνα γλυκὸ στὸ πρόγευμα καὶ κάθε βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, προσέφερε στοὺς πελάτες του ἕνα σωρὸ ἐκλεκτὰ λικέρ. Μὰ δὲν βαρυέστε... Τίποτα δὲν εὐχαριστοῦσε πειὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ροδοκόκκινος καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας ζητοῦσε κάθε τόσο τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων κι' ὁ Ἄγγλος δόκτωρ τὸν λογαριασμό.

— Τὸν λογαριασμό; Θέλετε τὸν λογαριασμό; τὸν ρωτοῦσε δειλὰ ὁ ξενοδόχος.

— Γιές! Θέλω τὸν λογαριασμό.

Ὁ δύστυχος ξενοδόχος, ἀπελπισμένος, ἔσκυβε τὸ κεφάλι καὶ χανόταν ἀπὸ μπροστά τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ ν' ἀλλάξανε πάλι γνώμη καὶ νὰ μένανε ἀκόμα λίγες μέρες στὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων»...

Ἔξαφνα ὅμως ἡ τύχη ἔπεσε σὰν ἀερόλιθος! Ὁ ξενοδόχος ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κάποιον κύριο Μορέλ, ποὺ ζητοῦσε νὰ τοῦ κρατήση δυὸ δωμάτια γιὰ τὴν ἑπομένη... Ἐπὶ τέλους! Αὐτὸς ὁ καλὸς κύριος Μορὲλ ἦταν ἡ σωτηρία!...

Ὁ ξενοδόχος, πονηρὸς σὰν ἔμπειρος διπλωμάτης, τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι οἱ πελάται του ἔπαιρναν τὸ τσάϊ τους στὸ χώλ, φώναξε τὸν «μαὶτρ» καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι:

— Ἑτοιμάστε δυὸ δωμάτια στὸ πρῶτο πάτωμα...

— Πότε θἄρθουν οἱ κύριοι; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Αὔριο!

Ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας καὶ ὁ Ἄγγλος δόκτωρ σταμάτησαν τὸ μπρίτζ τους.

Ἡ κυρίες ἔμειναν κατάπληκτες.

— Ἔρχεται κόσμος;

— Πότε;

— Ποιοὶ εἶνε;

— Εἶνε ξένοι;

Ὁ ξενοδόχος ἔδωσε μερικὲς ἀόριστες ἀπαντήσεις κ' ἔπειτα, εὐχαριστημένος διέταξε νὰ κλείνουν τὴ νύχτα τὰ καλοριφέρ...

Ὅλοι οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου ξέχασαν ἀμέσως τὴν πλῆξι τους. Ἡ κυρίες τὴν ἄλλη μέρα φόρεσαν τὴν πιὸ ὄμορφη τουαλέττα τους, οἱ κύριοι περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα τὸν ἑαυτό τους κ' ἡ συζητήσεις ξανάρχισαν, ὅπως πρῶτα, μὲ ζωηρότητα.

Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸς ὁ κύριος Μορέλ; Ποιὸς ἄλλος θὰ ἦταν μαζύ του; Ἡ γυναῖκα του; Ὄχι δά!... Τί ἀνάγκη εἶχε τότε νὰ ζητήση δυὸ δωμάτια; Ὥστε δὲν ἦταν μὲ τὴ γυναῖκα του.... (Γι' αὐτὸ εἶχαν ὠμορφοστολιστεῖ ἡ δεσποινίδες). Μπορεῖ ὅμως νὰ ἐρχότανε καὶ μὲ κανένα φίλο του καὶ νὰ ἦσαν κ' οἱ δυό τους δυὸ σοβαροὶ καὶ καθὼς πρέπει κύριοι, (γι' αὐτὸ ἡ ἐξαιρετικὴ κάτως τουαλέττα κάθε κυρίας). Πότε ὡστόσο θὰ ἔφθαναν αὐτοὶ οἱ μυστηριώδεις ξένοι;... Πόσο ἀργοῦσαν, Θεέ μου!...

* * *

Ὁ κύριος Μορὲλ ἔφτασε ἐπὶ τέλους!

Δὲν τὸν συνώδευε ὅμως οὔτε ἡ γυναῖκα του, οὔτε κανένας σοβαρὸς καὶ ἡλικιωμένος φίλος του, ἀλλὰ ἡ ἀδελφή του!... Μιὰ ὄμορφη νέα εἴκοσι χρόνων, ξανθιά, κομψότατη, χαριτωμένη. Ὁ Μορὲλ πάλι ἦταν ἕνας λεπτὸς καὶ μελαχροινὸς νέος, τόσο συμπαθητικός!...

Ἔκανε μάλιστα ὅτι δὲν πρόσεχε τοὺς πελάτες τοῦ ξενοδοχείου ποὺ τὸν κυττάζανε μὲ περιέργεια τὸ πρῶτο βράδυ, ὅταν κατέβηκε μὲ τὴν ἀδελφή του στὴν τραπεζαρία. Τοὺς φέρθηκε ὅμως μὲ μεγάλη εὐγένεια στὸ τραπέζι. Ὅλος ὁ κόσμος τώρα εἶχε ἀλλάξει. Ὅλοι εἶχαν ξαναβρεῖ τὴν εὐθυμία τους. Ἡ δεσποινὶς Κλαίρη, ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ τῆς ὀρυκτολογίας, ἔπαψε νὰ στραβοκυττάζη τὴν «μίσσες» Πέρκινς, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἄγγλου δόκτορος καὶ δὲν διαφωνοῦσε πειὰ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ Παρισινοῦ δικηγόρου. Ὅλες ἡ κυρίες προσέχανε τὸν γοητευτικὸ κύριο Μορέλ. Ὅλοι οἱ κύριοι πάλι ἦσαν ξετρελλαμένοι μὲ τὴν ὤμορφη δεσποινίδα Μορέλ, τὴν γλυκειά, τὴν κομψή, τὴ χαριτωμένη Ἐλιάνα.

Ὁ ξενοδόχος ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴ χαρά του. Περίφημα! Τώρα μποροῦσε νὰ κόψη τὸ πρωϊνὸ γλύκισμα καὶ νὰ καταργήση τὰ βραδυνὰ λικέρ. Κανεὶς δὲν παραπονιότανε πειά. Κανεὶς δὲν ζητοῦσε τὸ λογαριασμὸ ἢ τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων...

* * *

Οἱ πελάτες τὸν κύτταζαν μὲ περιέργεια...

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, μιὰ κι' εἶχε γλυκάνει ὁ καιρός, οἱ ἔνοικοι τοῦ ξενοδοχείου ἀποφασίσανε νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ ὥς τὴν ἀπέναντι κορυφὴ τοῦ Μάρμπαχ.

Ξεκίνησαν λοιπὸν χαρούμενοι καί, κατὰ τὸ μεσημέρι, συνάντησαν μιὰ παλιὰ κ' ἔρημη καλύβα, μισοσκεπασμένη ἀπὸ τὰ χιόνια...

Ἡ δεσποινὶς Μορὲλ θέλησε νὸ τὴν ἐπισκεφθῆ κ' ἀπόμεινε κατενθουσιασμένη.

— Ξέρεις; εἶπε στὸν ἀδελφό της. Ἂν μποροῦσα, θὰ καθόμουν πάντοτε ἐδῶ πέρα... Τί ὤμορφα ποὺ εἶνε, ἀνάμεσα στὰ χιόνια...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε πονηρὰ καὶ κύτταξε τὴ δεσποινίδα Κλαίρη, ποὺ χαμήλωσε ἀμέσως τὰ μάτια της, σὰν νὰ ντράπηκε...

Ἔπειτα προχώρησαν πάλι κ' ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἔφτασαν στὴν κορυφὴ τοῦ Μάρμπαχ. Ἐκεῖ πέρα ὅμως ἡ γυναῖκα τοῦ Παρισινοῦ δικηγόρου φώνοξε μιὰ στιγμὴ τρομαγμένη:

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Μορέλ;

Ὁ Ἄγγλος δόκτωρ ρώτησε κ' ἐκεῖνος:

— Κι' ἡ δεσποινὶς Μορέλ;

Τί εἶχαν γίνει λοιπὸν οἱ δυὸ ἀδελφοί; Ἄρχισαν νὰ τοὺς φωνάζουν, μὰ δὲν ἔλαβαν καμμιὰ ἀπάντησι. Ὤ, Θεέ μου! Μήπως ἔπαθαν τίποτε; Οἱ ἐκδρομεῖς κατέβηκαν γρήγορα ἀπὸ τὴν κορυφὴ κ' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μέσα στὰ χιόνια. Ὁ κύριος Μορὲλ ὅμως καὶ ἡ ἀδελφή του εἶχαν γίνει ἄφαντοι!...

— Λέτε νὰ τοὺς συνέβη κανένα δυστύχημα; ρώτησε μιὰ στιγμὴ ἡ δεσποινὶς Κλαίρη, ἕτοιμη νὰ κλάψη.

— Δὲν τὸ πιστεύω... Ἀπάντησε ὁ Ἄγγλος δόκτωρ. Ὁ κύριος Μορὲλ, ὅπως κατάλαβα, εἶνε ἕνας πρώτης τάξεως ἀλπινιστής...

— Μὰ τότε λοιπόν;

— Ξέρω κ' ἐγώ... Ἔκανε ὁ Παρισινὸς δικηγόρος. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω εἶνε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισίς τους... Χάθηκαν, βρὲ ἀδελφέ, ὡς διὰ μαγείας!...

Τὴν ὥρα ποὺ βασίλευε ὁ ἥλιος οἱ ἐκδρομεῖς, ψάχνοντας πάντα νὰ βροῦν τοὺς χαμένους συντρόφους των, εἶχαν φτάσει πάλι κοντὰ στὴν ἔρημη καλύβα. Φαντάζεστε τώρα τὴ χαρά τους, ὅταν ἀνακάλυψαν ἐκεῖ τριγύρω νωπὰ ἴχνη βημάτων. Ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὴν καλύβα, ὅταν ἔξαφνα στάθηκαν περίεργοι μπροστὰ στὴ μισόκλειστη πόρτα της. Εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μέσα τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου Μορὲλ καὶ τῆς ἀδελφῆς του!...

— Τί τρέλλα κ' αὐτὴ ἡ δική σου, Ἐλιάνα! ἔλεγε ὁ κύριος Μορέλ.

ΠΑΛΑΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ **ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)**

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Ι'.

ΠΗΓΑ λοιπόν, συνέχισε ὁ Νέγρης, καὶ βρῆκα τὸ Διάδοχο. Τοῦ λέω : —Ὑψηλότατε, ἐγὼ ἐπίστευα πὼς ἐφ' ὅσον εἶσθε Σεῖς ἀντιβασιλεύς, δὲν θὰ ἐγέμιζε ἡ Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως μὲ μεταβολὲς ποὺ φέρουν ἀναστάτωσι στοὺς ὑπαλλήλους καὶ στὸν τόπο ! Καὶ ὅμως ἡ μεταβολὲς αὐτὲς φέρουν τὴν ὑπογραφή σας.

—Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ὁ Κωνσταντῖνος ; ρώτησε ὁ κ. Ναυπλιώτης.

—Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του θλιβερά. ἐξακολούθησε ὁ Νέγρης, καὶ μοῦ εἶπε :—Σεῖς ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα τὰ καλὰ τῆς συναλλαγῆς... Ἀλλοῦ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῆτε...

Τὸν διάλογο αὐτὸν ὁ κ. Ναυπλιώτης τὸν ἀνεκοίνωσε στὸ Γαβριηλίδη.

—Γράψε τον ἀμέσως, εἶπε ὁ Γαβριηλίδης, καὶ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ φύγη τὸ κύριο ἄρθρο ἀπ' τὸ φύλλο τῆς ἑπομένης καὶ στὴ θέσι του νὰ δημοσιευθῆ ἡ συνέντευξις Κωνσταντίνου καὶ Νέγρη !

* * *

Τὸ τί ἐπακολούθησε τὴν ἄλλη μέρα δὲν λέγεται.

Διαψεύσεις ἐπὶ διαψεύσεων. Ἐπιστολὰ τοῦ Νέγρη στὶς ἄλλες ἐφημερίδες. Ἄρθρα τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ὅτι δὲν εἶνε ὁ Νέγρης ἐξ ἐκείνων ποὺ λένε τέτοιες ἱστορίες στοὺς δημοσιογράφους καὶ τὰ ρέστα...

Κι' ὁ Γαβριηλίδης ἀπάντησε μὲ τὸ ἑξῆς λακωνικό :

«Ὁ συντάκτης ποὺ ἔγραψε τὴν συνέντευξι Νέγρη - Διαδόχου ἔχει φωνογραφικὴν δύναμιν καὶ διαψεύσεις δὲν χωροῦν !»

* * *

Ὅταν ἦταν ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης, εἶχε γίνει γιὰ μένα ἡ καλυτέρα πηγὴ πληροφοριῶν, ὄχι μόνον τοῦ ὑπουργείου του, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα. Ἀντιθέτως ὅμως ἡ «Ἀκρόπολις» ἐδημοσίευε ἄρθρα ἐναντίον του, γραμμένα ἀπὸ κάποιον εἰδικὸν στὰ ναυτικὰ ζητήματα καὶ μὲ εἶχε φέρει σὲ δύσκολη θέσι, νὰ βλέπω τὸν ὑπουργὸ κάθε βράδυ.

—Θὰ μᾶς κλείσουν τὶς πόρτες τοῦ ὑπουργείου, ἔλεγα στὸ Γαβριηλίδη, μεταβιβάζων καὶ τὰ ὑπουργικὰ παράπονα...

—Ἂς τὶς κλείσουν... Ἐσὺ τὴ δουλειά σου καὶ τὰ ἄρθρα τὴ δουλειά τους !!

Εὐτυχῶς ἐσταμάτησε γρήγορα ἡ πολεμικὴ αὐτή, γιατί ἐταξείδεψε στὸ ἐξωτερικὸ ὁ γράφων.

Καὶ ὁ ὑπουργὸς νομίζοντας ὅτι τὸ χρωστοῦσε αὐτὸ στὴ δική μου μεσολάβησι, μ' ἐγέμιζε διαρκῶς μὲ... εἰδήσεις κάθε βράδυ, ποὺ τὶς ἔγραφε μόνον ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ ἔκανε τοὺς ἄλλους συναδέλφους νὰ σκάζουν ἀπὸ τὸ κακό τους !

* * *

Ἄλλη πρωτοβουλία τοῦ Γαβριηλίδη ἦταν τὸ ἄνοιγμα εἰδικῆς στήλης γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι, ποὺ ἔχει τώρα τόσο διαδοθεῖ σ' ὅλο τὸν Τύπο τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν περιοδικῶν ἀκόμα. Τὴν ὠνόμασε τὴ στήλη αὐτὴ τὸ «Σαλόνι τῆς Ἀκροπόλεως» καὶ περιέγραφε μὲ εἰδικὸν συντάκτη τὴν κίνησι τῶν σαλονιῶν τῆς ἐποχῆς. Εἶχε μάλιστα τότε συσταθεῖ κι' ὁ σύλλογος τῶν «Φίφτι-τοῦ» καὶ ἡ ὕλη ἦταν ἀρκετή. Ὁ πρῶτος συντάκτης τῆς κοσμικῆς κινήσεως, ἕνας καλῆς οἰκογενείας νέος, δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, ἀλλὰ καὶ κοσμικός, τὰ κατάφερνε ἀρκετὰ καλὰ στὴν ἀρχή. Ἀργότερα ὅμως μπῆκε στὴ φυλακή... γιὰ κατάχρησι τῆς δημοσιογραφικῆς δυνάμεως. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Γαβριηλίδης μόλις μυρίστηκε πὼς συνέβαινε κάτι τέτοιο, τὸν ἔπαψεν ἀμέσως.

Ὕστερα ἀνέλαβε τὴν στήλη αὐτὴ συνεχῶς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μπαμπᾶ της, ἡ κόρη του Ἄννα, ἤδη κυρία Συναδινοῦ, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε καὶ ἔκανε ἀπὸ τὴν περιγραφικὸ τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων. Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μπουκέτου» γνωρίζουν τὴν Μονταὶν ἀρκετὰ καλά, ὥστε περιττεύουν οἱ συστάσεις.

* * *

Ὁ πόθος τοῦ Γαβριηλίδη ν' ἀνοίξη μιὰ στήλη στὴν «Ἀκρόπολι» ποὺ θὰ ἐνδιέφερε τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, ἦταν παληός.

Ὅταν ὁ κ. Πὼπ τοῦ συνέστησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν συμπαθέσπατο διευθυντὴ σήμερα τοῦ «Ἄργου τοῦ Τύπου» κ. Θεοδ. Καλογερῖκο, ὁ Γαβριηλίδης ἐχαιρέτησε τὴν γνωριμία του ὡς ἑξῆς :

—Νὰ ἕνας ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὰ σαλόνια, νὰ περιγράφη τὴν κίνησι.

Κι' ἐφώναξε ἀμέσως τὸν διαχειριστή του, τὸν Κουρῆν, στὸν ὁποῖο εἶπε :

—Νὰ δώσετε στὸν νέον χρήματα γιὰ νὰ ράψη ἀμέσως ἕνα φράκο καὶ ἕνα σμόκιν !

—Τί λές, τζόγια μου ! ἀπάντησε μὲ τὴν Κερκυραϊκὴ προφορά του ὁ διαχειριστής. Ἐγὼ δὲν ἔχω πεντάρα γιὰ τὸ αὐριανὸ χαρτὶ τοῦ φύλλου !

—Ἄχ, αὐτὲς ἡ ἀπενταρίες ! Ποτὲ δὲν θὰ λείψουνε ! ἀναστέναξε ὁ Γαβριηλίδης. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὸ «Σαλόνι» ἐβράδυνε λίγα χρόνια νὰ φανῆ στὴν «Ἀκρόπολι»...

* * *

Ποτὲ δὲν εὐχαριστιόταν—ὅπως εἴταμε—ὁ Γαβριηλίδης ἀπὸ κάτι τὸ συνηθισμένο καὶ τὸ τακτικό. Καὶ δημιουργικὸ μυαλό, ὅπως ἦταν. προσπαθοῦσε νὰ ἐμφανίση μὲ τὴν «Ἀκρόπολι» κάτι τι τὸ καινούργιο καὶ τὸ πρωτότυπο. Ἦταν ἐπαναστάτης σ' ὅλα καὶ ἤθελε νὰ ξεχωρίζη γενικῶς ἡ «Ἀκρόπολις» ἀπ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες, μὲ πρωτοτυπία δική του, Γαβριηλίδικη. Ἐδημιούργησε κοινὴ γνώμη γιὰ τοὺς πρώτους ἐργατικοὺς νόμους ποὺ δημοσιεύθηκαν τότε, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς «Κυριακῆς ἀναπαύσεως». Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸν τελευταῖο, ἀπηγορεύετο ἡ ἔκδοσις τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων κάθε Δευτέρα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του τὸ παραδέχτηκαν αὐτό, χωρὶς ἀντιρρήσεις. Ὁ δημιουργὸς τοῦ νόμου ὅμως, ὁ Γαβριηλίδης, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ... ἀνεχθῆ ! Καὶ κάθε Δευτέρα μεσημέρι, ἐξέδιδε τὴν «Ἀκρόπολι» σὲ μισὸ σχῆμα, χωρὶς ἀγγελίες. καὶ μὲ συμπυκνωμένη ὕλη ἀπὸ τὶς εἰδήσεις τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας, ποὺ κυκλοφοροῦσε ὧρες ὁλόκληρες πρὸ τῶν ἀπογευματινῶν φύλλων !

Φυσικά, ἦταν ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ ἐντὸς τῶν ἀρχῶν του, νὰ κάμη κάτι τὸ πρωτότυπο καὶ νὰ μὴ στερήση τοὺς ἀναγνώστας του, οὔτε μιὰ μέρα, ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολι». Ἀλλ' ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ γενικὸ συμφέρον ὅλων τῶν ἄλλων ἐφημερίδων.

Τότε εἶχε τσακωθεῖ καὶ μὲ τὸ Πρακτορεῖο τοῦ Τσαγγάρη καὶ εἶχε δημιουργήσει τὸ δικό του, ὅπως ἐγράψαμε ἤδη. Γιὰ νὰ χτυπήση δὲ τὸ Πρακτορεῖο ἀκόμη περισσότερο, εἶχε δημιουργήσει συνδρομὰς καὶ γιὰ μιὰν... ἑβδομάδα ἀκόμα (λεπτὰ 35) καὶ εἶχε κάμει πρακτορεῖα τὰ... καπνοπωλεῖα, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαν τὴν «Ἀκρόπολι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

—Μὰ δὲν εἶνε ὄμορφα ἐδῶ πέρα, Ἀλβέρτο μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ ἀδελφή του.

—Τί θὰ λένε ὅμως οἱ ἄλλοι ;

—Μπᾶ ! Καὶ τί σὲ νοιάζει τί θὰ ποῦνε αὐτὲς ἡ μαϊμοῦδες !... Ἂς ποῦνε ὅ,τι θέλουν... Μήπως δὲν εἶμαστε «ἀνοίκνιτοι» ;...

—Ναί, δὲν λέω... Κι' αὐτὴ ἡ τρέλλα εἶνε δική σου... Γιὰ φαντάσου !... Νὰ μᾶς νομίζουν ὅλοι ἀδέλφια, νὰ ἔχουμε χωριστὰ δωμάτια, νὰ λέμε ἕνα σωρὸ ψευτιές, καὶ νὰ εἴμαστε δυὸ τρυφεροὶ ἐρασταὶ ποὺ κρύβουν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τὸν ἔρωτά τους !...

—Δὲν ξέρεις πόσο μὲ διασκεδάζει αὐτὴ ἡ κωμωδία, Ἀλβέρτο ;

—Κι' ἐμένα !... Μὰ ἔλα τώρα... Θέλεις νὰ γυρίσουμε στὸ ξενοδοχεῖο, Ἐλιάνα ;

—Ἂς μείνουμε ἀκόμη λίγο, Ἀλβέρτο... Εἶνε τόσο ὄμορφα ἐδῶ πέρα !...

Κι' ἕνας ἦχος φιλήματος ἀκούστηκε.

Οἱ ἐκδρομεῖς ποὺ κυριφάκουγαν, μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, ἀπομακρύνθηκαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν κοιλάδα. Δὲν μιλοῦσε κανεὶς τους. Μόνο ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας βρῆκε μιὰ στιγμὴ τὸ θάρρος νὰ ρωτήση :

—Μὰ ἦσαν ἄραγε ἐκεῖνοι ;...

—Γιές, τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ὁ Ἄγγλος δόκτωρ Πέρκινς.

Ὅταν ἔφτασαν λοιπὸν στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ροδοκόκκινος καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας φώναξε ἀμέσως στὸν ξενοδόχο :

—Τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων !... Γρήγορα !...

—Τὸ λογαριασμό ! Γκρίναξε ὁ Ἄγγλος δόκτωρ.

Ὁ ξενοδόχος τὰ ἔχασε !... Τί ξαφνικὴ καταστροφὴ ἦταν αὐτή ;

—Θέλετε τὸ λογαριασμό ; ρώτησε δειλά, ὅπως πάντα.

—Γιές ! Θέλω τὸ λογαριασμό.

Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων» ἄδειασε... Ἀπόμειναν ὡστόσο δυὸ πελάτες : ***ὁ κύριος Ἀλβέρτος Μορὲλ καὶ ἡ ἀδελφή του...***

ΜΙΝΟ ΝΤΟΛΕΤΤΙ